

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. grudnia 1915.

Leto XVI.

Pesem snegov.

(Z bojišča.)

V višavah se zbiramo, padamo, padamo,
v vrstah brezkončnih zemlji se bližamo,
spotoma roke s pozdravi si stiskamo,
tihu šepečemo, tihu si pravimo:
Kaj že pokrili smo skalnih vrhov,
kaj že zasuli smo temnih gozdov,
koliko trav pogreznili smo k spanju,
koliko rož zatrli do smrti,
koliko že krilatcev sestradali,
toliko bitij, poslanih z neba, udušili —
toliko srečnih v sirote krstili! . . .

V višavah se zbiramo, padamo, padamo,,
v vrstah brezkončnih zemlji se bližamo,
spotoma roke s pozdravi si stiskamo,
tihu se muzamo, pomežikujemo:
Kaj je nam do vseh teh grobov,
kaj je nam do strtih domov!
Mi smo z močjo vso v tem našem igranju,
s krinko miru v obrazih zastrti,
bomo višave, nižave obvladali,
vse pregnili, pokrili, zasuli, udušili —
v krinkah pa mir in ljubezen nosili! —

V višavah se zbiramo, padamo, padamo,
v vrstah brezkončnih zemlji se bližamo,
spotoma v roke s pozdravi si segamo —
padamo — legamo . . .

Anton Gaspari.